

မိုးမိုး

မင်းမိုးရင်
စာသင်ပျဉ်ချင်သူ
အချစ်ရယ်

သေချာစွာ

တစ်။

ဖြည်းဖြည်းသွားလည်း သည် ခရီး။

တက်သုတ်ရိုက်သွားလည်း သည် ခရီးပါပဲ။

ဘယ်လိုပဲသွားသွား သည် ခရီးဆီသို့ သွားနေရက်ကနဲ့ ဆက်နိုင်မော်
၏ စိတ်တို့ သည် အပြင်း အထန် လှုပ်ရှားနေ၏။

စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ကားကိုပင်လျှင် နှေးကွေးလွန်းလှသည် မ
ဟုတ် ထင်နေမိသည် ။

စိတ်ရှိလက်ရှိ လေအလျင်ကဲ့သို့ မောင်းတက်သွားပစ်လိုက်ချင်သော
စိတ်များကို မနည်းကြီး ချိုးနှိမ်နေရပေသည် ။

ပြင်ဦးလွင်ဆီသို့ အတက်ခရီး။

စိတ်ဆန္ဒတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းထန်နေနေ ပုံမှန်သာသွားရမည့်
ခရီးလမ်းတစ်ခု။

"ဟူး"

ရင်တွင် မောဟိုက်စွာဖြင့် ဆက်နိုင်မော်သည် သူနဖူးပြင်ပေါ်သို့ ပြို့
ကျနေသော ဆံပင်များကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။

သူ၏ ထူထဲနက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးတစ်စုံသည် လျော့ပြေမနေ
ဘဲ တွန့်ကြုံလာခဲ့သည် ကို သူက သတိထားကောင်းမှ ထားမည်ဖြစ်
သော်လည်း သူနှင့် တစ်ကားတည်း စီးနင်းလာသော ခရီး သည် များက

တော့ ကောင်းကောင်း ကြီး သတိထားမိနေကြ၏။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုဝင်းဝင်း ကိုယ်လုံး ခွံခွံထည်ထည်နှင့် ဘယ် လိုပဲကြည့်ကြည့် ကြည့်ကောင်း၍ ယောက်ျားပီသငြားလှသော သူ့ကို သူ နှင့်အတူ တစ်ကားတည်း စီးနင်းသူတွေက ခရီးအစကတည်းက သူ့ကို သတိပြုထားမိနေကြ၏။

အမျိုးသမီးများ မပြောနှင့် အမျိုးသားများ သည် ပင်လျှင် သူ၏ ထူး ကဲသော ရုပ်ရည်ကို နှစ်ခါ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြသည် မှာ ဆက်နိုင် မော်၏ မွေးရာပါ ပါရမီထူးကြီး တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည် ။

ပြင်ဦးလွင်မှ ကြိုဆိုပါ၏ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို လွန် လာပြီး မကြာမီတွင် ...။

"ဟိုး ဆရာ ဟိုး ... ဆင်းမယ်"

ဆက်နိုင်မော်သည် ကားလုံးဝ အရှိန်မသတ်မီ ဂျစ်ကားနောက်တန်း မှ ခုန်ချလိုက်သည် ။

မဆုံးသေးသော ခရီးဆီသို့ ကားက ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားသည် ။

ဆက်နိုင်မော်ကတော့ ကျောပိုးအိတ်ကို ဘုတ်ခနဲ သူ့ကျောပေါ်သို့တင်ကာ တစ်ဟု န်ထိုးပြေး ၍ ကားလမ်းမကြီးဘေးမှ ခွဲထွက်သွားသော မြေနီလမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည် ။

ရုက္ခမြိုင် ...

ခြံစည်းရိုးတွေ ဖရိုဖရဲနှင့် မသေမသပ် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရှေ့ သို့ ရောက်လျှင် ဆက်နိုင်မော်၏ ပြေးနေသော ခြေထောက်များ တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွားကြတော့၏။

ရင်အုံကြီး နိမ့်တုံ မြင့်တုံဖြင့် အသက်ရှူရင်း သူသည် ဝင်းတံခါးကြီး ဝိတ်တစ်ချပ်၊ ပွင့် တစ်ချပ် ဖြစ်နေသော ရုက္ခမြိုင်မည်သော ခြံဝင်းကြီး ထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

သည် ခြံဝင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး စိတ်စက် ပြိုကွဲနေမှုက သူ့မျက်နှာ ခန့် ခန့်ချောချောကြီးပေါ်တွင် ပီပြင် ပေါ်လွင်စွာ ဖော်ပြနေ၏။

အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားသဖြင့် သူ၏ မေးကျောများ တင်းမာနေ ၏။

"လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ လေးလေးသော်ရယ်၊ ကြည့် စမ်းပါဦးဗျာ ပစ်စလက် ခတ် ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ ရုက္ခမြိုင်ဆိုတာ တစ်ချိန် တုန်းက တာဝတိံသာ နတ်ပြည်က နန္ဒာဥယျာဉ် အလား သာယာချမ်းမြေ့လှပါတယ်ဆိုတာ ကျိန်တွယ် ပြောရမလိုတောင် ဖြစ်နေ ပါပြီကောဗျာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့"

ဆက်နိုင်မော်၏ မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်တွင် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရ ည့်များ ပင် ဝိုင်းတက်လာ သည် ။

သိမ်သိမ်သည်းသည်း ရှိလှသော မျက်တောင်များကို တဖျတ်ဖျတ်ခ တ်ပြီး ဆက်နိုင်မော်သည် ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ...

ရုက္ခမြိုင်ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ဝင်လာခဲ့သည် ။

ရုက္ခမြိုင်အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည် ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းကျော ကလေး တစ်လျှောက်ပေါ် ရှိ နွယ်မြက်ရိုင်းတို့ ကို တစ်ချက်တစ်ချက် ဖိ နပ်ဦးဖြင့် ကန်၍ ကန်၍ သွားနေခြင်းက သူ့ရင်ထဲက ခံစားနေရသော ဝေဒနာပြင်းထန်နေကြောင်းကို လှစ်ဟနေသယောင် ထင်ရ။

ဘယ်ဘက်ကိုယောင်၍ ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း တွေ့မြင်ရသည် မြင်ကွင်းကပင် အိုပင်ရိုင်း တွေ့ချည်းသာ ...။

ညာဘက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပါပဲ ရုက္ခမြိုင်တစ်ခုလုံး သူနှင့်ခွဲခွာနေရ သည့် လေးနှစ်ပတ်လုံးတွင် ပြုပြင်သူက ထိန်းသိမ်းမှုမရှိဘဲ အကွပ်မရှိသော ကြမ်းကဲ့သို့ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူပါ၏။

"လေးလေးသော်ရယ် ... စာထဲမှာ ရေးလိုက်တိုင်း ကွန့်ညွန့်နေတာပဲ ရုက္ခမြိုင်က အလျင် ကထက်တောင် စိုပြေသာယာသေးတယ် ဘာဘယ်နဲ့ ... အဟွန်း၊ လေးလေးသော် သားကို လှည့်စား ရက်တယ် ခုတော့ ရုက္ခမြိုင်ဟာ ဗြဲတစ်ပျင်းတောင်း ဖြစ်နေရုံသာမကဘူး၊ နောက်နှစ်လဆိုရင် ဦးရုံမိုး လက်ထဲကိုတောင် ဝကွက်အပ်ရမယ့် အခြေအနေတွေဖြစ်ကုန်ပြီး ရင်နာလိုက်တာ၊ ဖေဖေ မေမေတို့ သာ သား ခုမြင်တွေ့နေရသလို ရုက္ခမြိုင်ရဲ့ အခြေအနေကို မြင်ကြရရင် ဖြန်းဖြန်းကွဲပြီး သေကြမှာ ပဲ ... ဟူး"

ဆက်နိုင်မော်သည် လမ်းကလေးဆုံး၍ နှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လျှင် ခြေလှမ်း များကို တန့်ပြီး ဆင်ဝင်အောက်ရှိ အိမ်ဝင်တံခါးမကြီးကို ကြည့်လိုက်သည် ။

ဧရာမ သော့ခလောက်ကြီး ခတ်ထားသော အိမ်တံခါးမကြီးသည် မူလအတိုင်း ရှိသေးသော် လည်း ညစ်ထေးသော ဆေးရောင်တို့ ဖြင့် မသေမသပ် ဖြစ်နေ၏။

ဆက်နိုင်မော်သည် သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည်၏ နောက်အိတ်ထဲသို့ လက်လျှို့ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။

သူ့လက်တွင် ပါလာသည် က ကြေးသော့ကြီးတစ်ချောင်း။

ထိုသော့ဖြင့် အိမ်ဝင်တံခါးမကြီး၏ သော့ခလောက်ကြီးကို သူ ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

အလွယ်တကူ ပွင့်သွားပါ၏။

တံခါးမကြီးကို သူ တွန်းလိုက်သည်။ ။

တအိအိပတ်တာ ဆီခြောက်သံမြည်၍ တံခါးမကြီးပွင့်သွားသည်။ ။

လေးလေးသော် ရန်ကုန်ကိုဆင်း၍ ဆေးရုံတက်နေသည့်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး လူသူ ကင်းမဲ့နေသော အိမ်ကြီးသည် ပင့်ကူမျှင် ဖုန်မှုန့်အလိမ်းလိမ်းနှင့် သရဲကားရိုက်ရန် ကောင်းလှသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်၏ အသွင်ကို ဆောင်နေပေသည်။ ။

ကြွက်ဖောက်ဟန်တူသော အပေါက်များကိုလည်း အိမ်နံရံအနှံ့အပြားတွင် တွေ့ရှိရသည်။ ။

"ဒါတွေ လေးလေးသော် လက်ချက်လား၊ ဦးရံမိုးလက်ချက်လားမသိဘူး။"

ရင်နာစွာ ဆက်နိုင်မော် တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ပါးစပ်က လေတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး ဆက်နိုင်မော်သည် သူ့လက်ထဲက ကျောပိုးအိတ်ကို ချကာ ဖွင့်၍ အတွင်းကအဝတ်ဟောင်းတစ်စုံကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် တော့ ကာလရှည်ကြာစွာ လူသူကင်းမဲ့၍ ပစ်စလက်ခတ် ဖြစ်နေသော ရက္ခမြိုင် အိမ်ကြီးကို ဇွဲကောင်းကောင်း ဖြင့် စတင်ရှင်းလင်း လိုက်တော့သည်။ ။

နှစ်။

"ဖိုးဆက် ... ဟေးဖိုးဆက်ရေ ..."

တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အိမ်သို့ဝင်လာသူကို ဆက်နိုင်မော်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် ဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်ကရေတွေကို သုတ်ရင်း ထွက်တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ဖိုးဆက် ... မင်း ရောက် မရောက် ငါဝင်လာကြည့်တာ မင်းကတော့ ဘသော်တူလို့ ပြော ရမှာ တောင် ခက်သကွာ၊ ကြည့်စမ်း တစ်အိမ်လုံးကို ပြောင်ရှင်းနေတာပဲ"

ဦးရုံမိုးထံသို့ ဆက်နိုင်မော်က ပြုံးမဲ့မဲ့ မျက်နှာကြီးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ ဘသော်မဆုံးခင် မင်းကို ဘာမှာ သွားသေးသလဲ ဖိုးဆက် ဟင်"

"

ဦးရုံမိုးသည် သူ့လက်ထဲက စက္ကူလိပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဆက်နိုင်မော် မြင်သာအောင်တင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

"နောက်နှစ်လနေရင်၊ ရုက္ခမြိုင်ကို ခင်ဗျားလက်ကို ဝကွက်အပ်ရမယ်လို့ သေသေချာချာကြီး ပြောသွားပါတယ် ဦးရုံမိုး ခင်ဗျား စာချုပ်ပြန်သိမ်းလိုက်ပါ၊ ဒါတွေ ကျုပ် အခုမှ ဖတ်နေလို့ လဲအပိုပဲ ဗျ"

"အဟင်း ... ဟင်း"

ဦးရုံမိုးက ကွမ်းကြေးတက်နေသော သွားများ ပေါ်အောင် ရယ်သွမ်း သွေးလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ဒီကိစ္စပြောဖို့ လာတာ မှုတ်လား"

"အဟင်း ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းကိုများ မှာ ပြုမသွားဘူးလားလို့ လေ၊ မင်းလဲသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒီအိမ်ထဲမှာ ငါ့ငွေတွေမြုပ်နေတော့ ငါလဲ တခြားစီးပွားရေးကိစ္စတွေ လှုပ်ရှားချင်တာ မလှုပ်ရှားနိုင် အောင် ဖြစ် နေတယ်၊ ခုတောင် လားရှိုးဘက်က လူတွေက ဒီအိမ်ကို ခုရောင်းရင် ခု ယူမယ်တကဲ ဖြစ်နေကြတာ ငါက စာချုပ်ပါအတိုင်း မင်းဦးလေးဘ သော်ကို ငဲ့နေရလို့ ခု သူမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ တာဝန်အရပ်ရပ်က မင်း အပေါ်မှာ ပဲ ရှိနေပြီလေ၊ ဒီတော့ မင်းအပေါ်မှာ လဲ တို့ ကမိတ်ဆွေဟော င်း တစ်ယောက်ပီသစွာနဲ့ စေတနာရှေ့ထားပြီး ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပြီး တာနဲ့ ကရုဏာကြေးလေး ဘာလေးပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ မင်း သာ သဘောတူမယ်ဆိုရင် လားရှိုးကလူတွေ ဒီအပတ် တက်လာရင် အ ရောင်းအဝယ် လုပ်ကြရအောင်လား ဟင်"

ဦးရုံမိုး၏ မျက်နှာကြီး အချို့ပေါ်သကာလောင်းထားသည် ကဲ့သို့ ရှိလှ သလောက် ဆက်နိုင်မော် ၏ မျက်နှာမှ တော့ ခက်ထန်မာကျော၍ ညှို့ မှောင်နေ၏။

ဦးရုံမိုးကို လက်သီးနှစ်ဖက်ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော ဆက် နိုင်မော်သည် စူးရှ၍ အရောင်လက်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ဆတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ ဦးရုံမိုး၊ ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်ဦးလေး အသုံးမကျလို့ ခင်ဗျားလက်ထဲ ရောက်ရတာ ကျုပ် အသည်းနာလို့ မဆုံးဘူး၊ ခင်ဗျားလက်ကနေ နောက်လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို မရောက်ဖို့ ကို ကျုပ် နောက်ဆုံး

ထွက်သက်ထွက်ချိန်အထိ ကြိုးစားနေမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲကြီး မှတ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ နောက်နှစ်လမပြည့်မချင်း ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို လုံးဝမလာပါနဲ့ ဒါပဲ"

"ဟ ... မင်း လူကြီးစေတနာကို တယ်စော်ကားတဲ့ အကောင်ပါလား၊ မင်း ပညာသင်ဖို့ ..."

"ဘာစေတနာလဲ၊ ဘာစေတနာလဲ၊ ခင်ဗျားကြီးဟာ ကျုပ်ဦးလေး ဘသော်နဲ့ သောက်ဖော် သောက်ဖက်၊ အလောင်းအစား ကစားဖက်၊ ကျုပ်ကို ပညာသင်ဖို့ ပံ့ပိုးပေးရလို့ ကုန်တာထက် ခင်ဗျားနဲ့ အဖွဲ့ကျပြီး ဂျင်ဝိုင်းမှာ အရှုံးပေါ်တာကများ လို့ ဒီအိမ်နဲ့ ခြံဝင်းကြီးဟာ ဆုံးရှုံးရတဲ့ ဘဝရောက်ရတာ ကျုပ် မသိဘူး မှတ်နေသလားဟင် ဦးရုံမိုး၊ ဘာစေတနာလဲ၊ ခင်ဗျားစေတနာဆိုတာ ဒါလားဗျ ဟင်"

ဦးရုံမိုးသည် စာချုပ်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်ပြီး ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"အေး ... မင်း ထင်ချင်သလိုထင်၊ နောက်နှစ်လတင်းတင်းပြည့်တာနဲ့ မင်းမျက်နှာကို ငါ လုံးဝမကြည့်ချင်ဘူး၊ မမြင်ချင်ဘူး၊ ဒါပဲ"

"အဲဒီနှစ်လအတွင်း ကျုပ် ရုက္ခမြိုင်ကို ပြန်ရွေးနိုင်မယ် ဆိုရင်ကော"

"အဟင်း ... ခုတော့ ငါက ယုံတမ်းစကားကြားလိုက်ရသလိုပါပဲ၊ အေး ... မင်း ပြန်ရွေး နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွာ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း"

ခနဲ တဲ့ တဲ့ ရွဲ့တဲ့ တဲ့ ပြောပြီး ဦးရုံမိုး အိမ်ကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ ။

ဆက်နိုင်မော်လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ သူ့ခြေရှေ့ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို

ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်ရာ ကုလားထိုင် အပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားသည်။ ။

သူ၏ ခြေထောက်လည်း အတော်နာကျင်သွားပါသည်။ ။

သို့သော် ...

ရင်ထဲက ဝေဒနာကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါ။

မလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့ပါ။

ရင်မှာ ခံစားနေရသော နာကျင်ချက်က အတုမရှိသည် သို့ပင်။

ဆက်နိုင်မော်သည် သူ၏ ထူထဲနက်မှောင်နေသော ဆံပင်များ သို့ လက်ဆယ်ချောင်းကို ထိုးသွင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပစ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

နှစ်လ ... နှစ်လ၊ ဒီနှစ်လအတွင်း ငါ ငွေကိုးသောင်း ဘယ်က ရပါမလဲ၊ ဒီလူယုတ်မာကြီး လက်ထဲကို ရုက္ခမြိုင်ကြီးကို ငါ ဝကွက်မအပ်နိုင်ဘူး မအပ်နိုင်ဘူး ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ ဘာလုပ် ရမလဲ။

ဆက်နိုင်မော်သည် ပါးစပ်က အရူးတစ်ယောက်လို ရေရွတ်နေမိရှာ၏။

"ဖိုးဆက်"

ဆက်နိုင်မော် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခြံချင်းကပ်လျက် ချယ်ရီမြိုင်ခြံတွင် နေထိုင်သော အဘဖိုးလူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"အဘဖိုးလူ"

"အေးကွ၊ မင်း ရောက်လာတာ အဘ မသိဘူး၊ ခုနက ခြံဝမှာ ရံမိုးကို တွေ့လိုက်ရမှ သိတာ ကွ"

"လာ အဘဖိုးလူ ထိုင်"

ဦးဖိုးလူသည် ဆက်နိုင်မော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အင်း ... ဘသော်ဆုံးတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီလူက တယ်ခက်တဲ့ လူပဲကွ၊ အရက်ကို လျှော့ပါလျှော့ပါပြောတာ လုံးဝ နားမထောင်ဘူးလက်မခံဘူး"

"သူမိုက်ပြစ်တွေ သူခံသွားရတာပါ အဘဖိုးလူရာ"

"အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရုက္ခမြိုင်ကြီး ရုံမိုးလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ရမှာ ကိုတော့ ရင်နာသကွာ"

"ဟုတ်တယ် အဘရာ"

"အဘ နားလည်တယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက် မင်း ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ... ဒါပေမဲ့ အဘတို့ မှာ လဲ တောင်မင်းမြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုသလိုဘဲ ဖြစ်နေကြရတယ် မဟုတ်လား၊ ခုတောင် အဘလဲ ချယ်ရီမြိုင်ကနေ ပြောင်းရတော့မှာ "

"ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"မင်း အဒေါ် မနှင်း မဆုံးခင် ဆေးကုစရိတ်တွေ နှစ်နဲ့ ချီ အတောင်းခံလိုက်ရလို့ ၊ ချယ်ရီမြိုင် ကို ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ရောင်းပစ်လိုက်ရပြီလေ"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ"

ငိုမယောင်ယောင်ဖြစ်နေသော အဘဖိုးလူ၏ မျက်နှာကြီးကို ဆက်နိုင်မော်က စိတ်လက် မသက်မသာဟန်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

"အိမ်ကလဲ မပြုမပြင်ဘဲ နှစ်ရှည်လများ ပစ်ထားရတော့ ပြိုတဲ့ နေ

ရာတွေလဲပြီ၊ လဲတဲ့ နေရာ တွေလဲ လဲနဲ့ ပါကွာ၊ အဘမှာ လဲ မင်းအဒေါ်
မှ မရှိတော့တာပဲ၊ ဘာကိုမှ ခင်တွယ်မက်မောနေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ
၊ ရောင်းရတဲ့ ငွေထဲက ဆပ်စရာရှိတဲ့ ကြွေးမြီကလေးတွေ ဆပ်ပြီး စစ်
ကိုင်းချောင် မှာ သွားပြီး သာသနာ့ဘောင် ဝင်တော့မလို့ "

"ဘယ်တော့ဝင်မှာ လဲ အဘဖိုးလူ"

"မနက်ဖြန်ကျရင် စစ်ကိုင်းက တူဝမ်းကွဲကလေး အဘကို လာခေါ်မ
ယ်လေ၊ တစ်ခါတည်း လိုက်သွားတော့မယ်"

"သြော်"

အဘဖိုးလူကို နှစ်သိမ့်စရာစကား ဆက်နိုင်မော်တွင် တစ်လုံးမျှမရှိ။

သူကိုယ်တိုင်မှာ လည်း ငွေကြေး ချို့တဲ့ ကျပ်တည်းခြင်း၏ မဟာဒု
က္ခကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ထိတွေ့ နေရလေသည် မဟုတ်ပါလား။

"ဖိုးဆက်ကို အဘတစ်ခုမှာ ခွဲချင်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ပြောပါအဘ"

"အဘခြံကို ဝယ်သွားတဲ့ လူတွေက ဘယ်တော့ ရောက်လာကြမယ်မ
သိဘူး ... ဒီတော့ အဘမရှိတုန်း တစ်စေ့တစ်စောင်းကြည့်ထားပေးပါလို့
ပြောချင်ပါတယ်"

"ရပါတယ် အဘရာ"

"ကျေးဇူးပဲ ကျေးဇူးပဲ ဖိုးဆက်ရေ ... မင်းတို့ ငါတို့ မှာ တော့ ဘဝအ
ကျိုးပေးမကောင်းလို့ လူလုံးမလှ သူလုံးမလှဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ရှိတာလေး
တွေ ထုကြရ ခွဲကြရ၊ ပြည့်စုံကုံလုံတဲ့ လူများကြပြန် တော့လေ
ကံအကျိုးပေး ကောင်းလွန်းလို့ ငွေတွေ ထားစရာမရှိဘူး ထင်ပါရဲ့ ကွာ၊

ခြံတွေဝယ် ကား တွေဝယ် တိုက်တွေဝယ်နဲ့ ခုတစ်လော တို့ ပြင်ဦးလွင်မှာ အိမ်ဈေး မြေဈေးတွေ အဝယ်လိုက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့ တော့ကွာ"

"အင်း ... ဒါကြောင့်လဲ ဟိုလူကြီး ငါ့ခြံကို မဟားတရား ရောင်းချင် နေတာ ဖြစ်မှာပဲ"

ဦးရုံမိုးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ဆက်နိုင်မော်သည် တွေးလိုက်မိ၏။

"မင်း ဒီညစာ အဘနဲ့ လာစားကွ"

"ဟာ နေပါစေ အဘရာ"

"ဘယ်က နေပါစေလဲကွာ၊ အဘလဲ မင်းနဲ့ ခွဲရတော့မှာ အဘဆန္ဒကို မင်းမငြင်းပါနဲ့ "

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် လာခဲ့ရမလဲ"

"မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန်လာ၊ အဘကုန်စုံဆိုင်လေးက ဦးဝင်းကိုလဲ ခေါ်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား ... အေးဗျာ၊ ဦးလေးဝင်းကြီးနဲ့ လဲ တွေ့ရအောင် ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ်"

"ကဲ ဒါဆို အဘပြန်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

ဆက်နိုင်မော်သည် တစ်ဘက်ခြံမှ အဘဖိုးလူကို အိမ်၏ ဆင်ဝင် အောက်အထိ လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည် ။

သုံး။

လက်တစ်ဖက်က လက်ဆွဲသားရေအိတ်၊ ကျန်တစ်ဖက်က ပလတ်စတစ် ခြင်းတောင်းနှင့် ကျောတွင် ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို လွယ်ထားသော မိန်းမပျိုကလေး ဟင်းလင်းပွင့်နေသော သူ့အိမ် တံခါးမကြီးကိုကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကလေးကိုစုယင်း အိမ်ဆီသို့ လျှောက်ဝင်လာနေ၏။

"အဘိုးကြီး ရှိနေတုန်းပဲနဲ့ တူတယ်"

အိမ်အဝင် တံခါးမကြီးဆီသို့ ရောက်လုလု အချိန်တွင် လက်တစ်ဖက်က သံတစ်ချောင်း၊ လက်တစ်ဖက်က တူကိုကိုင်ထားသော ဂျင်းဘောင်းဘီ အဖာအထေး၊ ချိုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်ကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။

သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရသော လူရွယ်၏ မျက်ခုံးများကလည်း အထက်သို့ မြင့်ချီ၍ တက်သွားကြ ၏။

သိမ်ငယ် သိမ်နုပြီး မှုန်ညက်နေအောင် လှသောမိန်းမပျိုကလေးကို ဆက်နိုင်မော် တွေဝေစွာ ပင် ကြည့်နေမိလိုက်သည် ။

"ရှင် ... ရှင် ဘယ်သူလဲ"

"ဆက်နိုင်မော်"

"ရှင့်နာမည်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မပိုင်

ဆိုင်တဲ့ အိမ်ထဲ ဘာဝင်လုပ် နေတာလဲလို့ မေးနေတာရှင့်"

နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးနှင့် မစွာတေးမကလေးကို ကြည့်ပြီး ဆက်နိုင်မော် ထောင်းခနဲ ဒေါသ တွေ ထွက်သွားသည်။ ။

"အမိ စွာလှချည့်လား၊ မျက်စေ့ကန်းနေသလား၊ ဒီမှာ တူ ဒီမှာ သံ မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေတာ အမိသိဖို့ ကောင်းတယ်"

မိန်းမပျိုကလေးသည် အပေါက်ဝမှ အထဲသို့ကဲ၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဧည့်ခန်းမျက်နှာကြက်အချို့ ပြိုကျနေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထောင်ထားသော လှေကားကိုလည်း တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ ။

မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မာထန်နေသော အကြောများ လျော့ပြေသွားသဖြင့်၊ နုနု ငယ်ငယ် ချစ်စရာအသွင်ကလေး ရုတ်ချည်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဪ ... ရှင်က လက်သမားလား၊ အဘ ဖိုးလူက ပြင်ဆခိုင်းထားတယ် ထင်ပါရဲ့ အဟင်း"

အရှက်ပြေလေးရယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရမ်းကောမနေနဲ့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အပြင်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဘဖိုးလူလဲ စစ်ကိုင်း ချောင်ကို အပြီးအပိုင်ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ၊ ကျုပ်က ဟိုဘက် ရကွဲမြိုင်ကလူ၊ ညက ဒုန်းခနဲ အသံကြားလို့ လာကြည့်ပြီး မနေနိုင်တာနဲ့ တက်ပြင်ပေးနေတာ၊ ဒီချယ်ရီမြိုင်ကိုဝယ်တာ မင်းလား"

"ဟုတ်တယ်လေ မေသူ ဝယ်လိုက်တာပေါ့"

"ကျုပ်သွားမယ်"

"ဟို နေ ... နေပါဦးရှင့်"

မေသူဆိုသူကလေးက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားဟန် ပြုလိုက်သော ဆက်နိုင်မော်ကို အလော သုံးဆယ် တားလိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားရောက် လာပြီပဲ ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုက်ရာလက်သမားရှာပြီး ပြင်ပေတော့၊ ကျုပ်မှာ လဲ ကျုပ်အလုပ်တွေ က တစ်ပုံကြီး အဘအပ်ခဲ့လို့ သာ ကျုပ် ကြည့်ပေးနေတာ"

"အို ... နေပါဦးရှင် ပြင်လက်စနဲ့ ရှင်ပဲဒီကအစ်ကိုပဲ ဆက်ပြင်ပေးပါ နော်၊ ဟိုလေ ... မေသူ က ဒီမှာ မျက်နှာစိမ်းဆိုတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ရမှ နုံးလဲမသိလို့ ပါ၊ ဟို ပြီးတော့လေ မေသူ ... မေသူ တွေ့တွေ့ချင်း စကားပြော မပြေပြစ်တာကိုလဲ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်နော်"

ချောချောလှလှ နုနုငယ်ငယ်ကောင်မလေး၏ တောင်းပန်သမှု ပြုလို က်ပုံကို တွေ့ရလျှင် ဆက်နိုင်မော်၏ တင်းမာနေသော စိတ်ဓာတ်များ သံ ပတ် လျော့ကုန်ကြတော့သည်။ ။

ဆက်နိုင်မော်သည် ခပ်မှုန်မှုန်မျက်နှာနှင့်ပင် လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တ က်ပြီး သံရိုက်ရန် ကျန် နေသော မျက်နှာကြက်ပြားများကို ဆက်ရိုက်လို က်သည်။ ။

မေသူမည်သော မိန်းမပျိုကလေးသည် သူလွယ်ပိုးဆွဲကိုင်ထားသော ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဧည့်ခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ချထားပြီး ချယ်ရီရိ ပ်မြို့ကလေး၏ အခန်းဖွဲ့ပုံ အနေအထားများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်သ ည်။ ။

ချယ်ရီရိပ်မြို့ကလေးသည် အချို့အစိတ်အပိုင်းများ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေသော်လည်း နေချင်စဖွယ်ရာအတိဟု မေသူ ထင်မြင်မိသ

ည် ။

ကျေးဌာန်သာရကာတို့ ၏ အသံသာ တိုးညင်လွှမ်းနေသော အိမ်၊
မြေ၊ ဤနေရာကလေးသည် သူ့အတွက် နိဗ္ဗာန်နတ်နန်းကလေးတစ်ခု
ဟု လည်း ထင်မြင်မိသည် ။

ကူညီမည့်သူကလည်း သူ့အတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဆိုသ
လိုပင် ရှိနေ၏။

နွမ်းပါးသော အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ထားသော
အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းက လူရွယ်သည် ဥပမိ ရုပ်က ကောင်းလှသည် ။

တည်ကြည်ခန့်ညားသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလ
ည်း သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြ နေ၏။

တစ်ဖက်ခြံကလူဆိုတော့ သူနှင့်အိမ်နီးနားချင်း။

အားကိုးလောက်သည့် လူတစ်ယောက်။

တစ်ယောက်တည်း ထင်ရာစွတ်ထွက် လာပြီး အားငယ်စိတ်တွေ ရင်
ဝယ် ပွေ့ပိုက်လာခဲ့သည် မှာ ယခုတော့ အချည်းနှီးပင်။

အိမ်ရှေ့က အားကိုးလောက်ဖွယ်သော လူကြီးကို မျှော်လင့်မထားဘဲ
သူ ကြုံဆုံနေရလေပြီ။

"အဟင်း"

ပခုံးကလေးကိုတွန့်၍ တစ်ချက်ရယ်ပြီး မေသူ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်
ခဲ့သည် ။

ဆက်နိုင်မော်သည် ပြင်ဆင်စရာများ ပြင်ဆင်ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ခေါ
က်လှေကားကလေးကို ခေါက်နေ၏။

"ဒီ ... ဒီမှာ နာမည်က အစ်ကိုဆက်နိုင်မော်နော်"

"ဟုတ်တယ်"

မျက်နှာချိုချိုကလေးဖြင့် မေးနေသူကလေးကို ဆက်နိုင်မော်က ခပ်တည်တည်ကြီးကြည့်ကာ ဖြေလိုက်သည်။ ။

"ဟို ... ဟိုလေ ... ဒီကနာမည်က မေ ... မေသူသိလား၊ ဟို ... အိမ်နီးနားချင်းဆိုတော့ သိရတာဝမ်းသာတယ်၊ မေသူ့ကို မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းလို ခင်နိုင်ပါတယ်၊ ဟိုလေ မေသူကလဲ ဒီကအစ်ကိုဆက်နိုင်မော်ကို ခင်မင် အားကိုးပါရစေနော်လို့ "

"နေပါဦး မင်းအဖော်တွေကော၊ ခုဒီမှာ နေဖို့ လာတာ မင်း တစ်ယောက်တည်းလား"

မိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ ဆက်နိုင်မော်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ မေသူ တစ်ယောက်တည်းနေမှာ ပါ အစ်ကို"

"မယုံနိုင်စရာပဲ၊ မင်းလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ အုပ်ထိန်းသူ လူကြီး မိဘ မရှိဘူးလား"

မေသူ၏ မျက်နှာလည်း နေထိပန်းလို နွမ်းကျသွားသည်။ ။

ဦးခေါင်းလုံးလုံးကလေးလည်း ငုံ့လျှိုသွားသဖြင့် ခါးလယ်အထိ ရှည်လျားသောဆံပင်တွေ သည် ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီမှ ခွဲထွက်၍ ရှေ့သို့ ကျလာကုန်၏။

"မေ ... မေသူက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ အစ်ကိုရယ်"

မေသူ၏ အသံကလေးက သနားဖွယ်ရာ။

မူဟန်ကလေးကလည်း ကရုဏာသက်ဖွယ်ရာ။

"မင်းမှာ ဆွေမျိုးတစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ငါတော့ မင်းစကားကို သိပ်မယုံချင်ဘူးကွာ"

"ဆွေမျိုးဆိုတာ ရွှေရှိမှ အမျိုးတော်ချင်ကြသူတွေပါ အစ်ကို၊ ဒါ မေသူရဲ့ ခံယူချက်၊ ခု မေသူ့ အမေဆုံးသွားလို့ ပထွေးနဲ့ မနေချင်တာနဲ့ ရှိတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေထုခွဲပြီး ပြင်ဦးလွင်ကို စွန့်ထွက်ခဲ့ တာပါ၊ ပြင်ဦးလွင် မှာ မေသူဘဝရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရာ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပါ၊ မေသူ ပြင်ဦးလွင်ကိုချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ မေသူရဲ့ ခွန်နဲ့ အားနဲ့ ပြင်ဦးလွင်မြေကို ထွန်ယက်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးတွေလုပ်ပြီး မေသူ ဘဝကို ပျိုးထောင်မယ်၊ အဟင်း အစ်ကိုအနေနဲ့ ကတော့ ဒီကောင်မလေး စိတ်ကူးယဉ်သမားကလေး ပဲလို့ ထင်ကောင်းထင်မှာ ပဲ၊ မေသူကတော့လေ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဒီမှာ အသက်ဆက်ဖို့ ထွက်လာတာ အစ်ကို"

"မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ"

"အဟင်း ... အစ်ကိုရယ် သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို မနေမဖြစ်လို့ ဒီနေရာကို လာနေ ရပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလောက်အထိပဲ အသိပေးတာကို ကျေနပ်ပါနော်၊ မေသူ ပြည်ဖုံးကားချ ထားတဲ့ အကြောင်းတွေကို မပြောပါရစေနဲ့ ရှင်၊ သိလဲ မသိချင်ပါနဲ့ "

"ဆောရီးပဲကွာ တို့ မှားသွားတယ်"

ဆက်နိုင်မော်က တောင်းပန်လိုက်သည် ။

"ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုကကော ဟိုဘက်ခြံကြီးထဲမှာ မိသားစုနဲ့ ပေါ့နော်၊ ပျော်စရာကြီးနေမှာ ပဲ"

"မထင်နဲ့ "

"ရှင်"

မေသူ၏ မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

"တို့ ကလဲ တစ်ကောင်ကြွက်သမား"

"အို"

မေသူ၏ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးနှစ်လွှာသည် ဝလုံးကလေးလို ဝိုင်းသွား၏။

မေသူတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ အံ့ဩသွားခြင်းပါ။

"ကဲ ... မင်းလဲနားဦး၊ တို့ လဲ လုပ်စရာတွေရှိလို့ ပြန်ဦးမယ်"

"ဟို ... ဟို အစ်ကိုဆက်နိုင်မော်"

ဆက်နိုင်မော်သည် တံခါးမကြီးဆီမှ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒီည ညစာ မေသူ့ဆီမှာ လာစားပါနော်၊ ဖိတ်ပါတယ်၊ ခုလို အကူအညီပေးတာတွေအတွက် လဲ မေသူ ကျေးဇူးအနန္တတင်ရှိပါတယ်လို့ "

"နောက်နေ့တွေ ရှိပါသေးတယ်လေ၊ တို့ ဒီနေ့မအားဘူး"

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဆက်နိုင်မော် လှည့်ထွက်သွားသည် ။

မေသူတစ်ယောက် ကြောင်တက်တက်အမူအရာကလေးဖြင့် ကျန်ရစ်၏။

ဆက်နိုင်မော်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် တူကိုကိုင် ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် လှေကားကိုထမ်းပြီး ရုက္ခမြိုင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည် ။

သူ့ခြေသည် ရုက္ခမြိုင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းနေပေမယ့်လည်း သူ့စိတ်က

တော့ ပဟေဠိဆန်လှသော အရွယ်လှလှမိန်းမပျိုကလေးဆီသို့သာ ဘက်
ဆုတ်သွားနေ၏။

အချိန်တိုတိုကလေးသာ တွေ့ဆုံလိုက်ရသော မိန်းကလေး၏
အကြောင်းများ သည် သူ့ အတွက် တွေးတောစရာတွေ တစ်ပုံတပင်ကြီး
ဖြစ်နေ၏။

"ဒီကောင်မလေး တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်ထားတာတော့ သေချာတယ်၊
အင်း ... သူတစ်ပါး မသိ စေလိုတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကို အတင်းမေး
ရင် ရိုင်းရာကျမှာ ပေါ့၊ ရှိပါစေတော့လေ၊ သူ့ပုံပန်း ကလေးကို အကဲခတ်
ရတာတော့ ပေါ့ပေါ့ပျက်ပျက် မိန်းမစားမျိုးထဲကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ
ဘူး၊ သူ့မျက်နှာကလေးက အပြစ်ကင်းစင်ပြီး ကြည်လင်အေးမြနေတာပဲ
၊ ဒီလိုရုပ်ရည်မျိုးကလေး ငါ့ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးပါတယ်၊
ဪ ... ပဟေဠိဆန်တဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မင်း ဘယ်ကမ္ဘာ ကနေ ပြင်
ဦးလွင်ကို ရောက်လာတာလဲကွယ်၊ ဟူး ..."

ရင်ထဲတွင် လှိုက်မောသွားဟန်ဖြင့် ဆက်နိုင်မော်တစ်ယောက် လေပူ
တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပစ် လိုက်သည် ။
